

de forskellige Paragraffer, har man fundet, at her var der en Paragraf, hvor der ikke var tilstrækkelig Bevægelsesfrihed, og for ikke at klatte med det siger man da, at der skal være „mindst“ 3 Distrikter. Saa er der Bevægelsesfrihed helt op til — ja, jeg ved ikke, hvor mange man kan tænke sig. Det kan ikke nægtes, at Bevægelsesfriheden derved bliver større. Det eneste Omraade, hvor man kunde finde en Grænse for Bevægelsen, var dette; men nu ændrer man Ordet „indtil“ til „mindst“ og kan saa blive ved at gaa op til saa stort et Antal, som man maatte ønske.

Den højtærede Minister er ogsaa i saa Henseende kommet Flertallet til Hjælp. Han har fundet, at der heller ikke var Grund til, at man for Statsbanernes Vedkommende med Hensyn til Kasse- og Regnskabsvæsenet stadig skulde være bundet til den gamle Forordning af 1840. Medens alle Kassebetjente, der ellers er ansatte under Staten, med Hensyn til Sikkerhedsstillelse o. s. v. for Tiden er bundne til denne Forordning, ogsaa de, der nu er ansatte ved Statsbanerne, har Ministeren fundet, at der her ogsaa var et Omraade, hvor der kunde tilstræbes mere Bevægelsesfrihed, og selvfølgelig har Flertallet med Glæde støttet Ministeren i ogsaa at løse Statsbaneadministrationen fra det Baand, som Kasse- og Regnskabsforordningen af 1840 maa siges at være.

Flertallet mener, at naar man saaledes faar nogen Bevægelsesfrihed, er der ingen Fare for, at der ikke skal komme en tilstrækkelig forretningsmæssig Ledelse. Det hedder endvidere i Betænkningen: „Ej heller har Flertallet kunnet nære Frygt for, at Afdelingscheferne skulde faa for ringe Anvendelse for deres specielle Sagskundskab.“ Dette, at man ej heller finder Anledning til at nære Frygt for, at Afdelingscheferne skulde faa for lidt at bestille, maa jo dog tyde paa, enten at der dog maa være en vis Frygt til Stede, eller ogsaa, at den Frygt, som man har haft for, at der ikke skulde være tilstrækkelig Bevægelsesfrihed, er heldigt overvunden, og derfor kan man ej heller nære Frygt for, at Afdelingscheferne faar for lidt at bestille.

Jeg har som sagt Indtryk af, at der i Lovforslaget er rigeligt med Bevægelsesfrihed, og vi har fra Mindretallets Side ikke kunnet give vor Tilslutning til en Del af den Bevægelsesfrihed, som enten findes i Lovforslaget eller yderligere er foreslaaet, enten af Flertallet eller af Ministeren og tiltraadt af Flertallet. Men

vi har paa den anden Side heller ikke villet, og for den Sags Skyld heller ikke kunnet, gaa i den Grad i Detailler, at vi har indladt os paa at træffe Bestemmelser om, hvor mange Kontorchefer, hvor mange Baneingeniører og i det hele taget hvor stort et Personale det vil være nødvendigt at ansætte. Det kan maaske, navnlig ved en Nyordning, have sin Betydning, og selvfølgelig er det af Interesse baade for Ministeren og for Administrationen, at der, for at bruge det Udtryk, Flertallet har benyttet, er „nogen“ Bevægelsesfrihed — jeg kunde ogsaa gerne sige megen Bevægelsesfrihed. Mindretallet har derfor, som sagt, ikke villet foreslaa at indskrænke Bevægelsesfriheden, om end vi finder, at den er større, end man sædvanligvis træffer den i de Love, Rigsdagen vedtager.

Efter disse almindelige Bemærkninger skal jeg sige lidt om det Standpunkt, som Mindretallet paa 4 Medlemmer har taget. Ordføreren (Moesgaard-Kjeldsen) har allerede gjort opmærksom paa, at der er tre Omraader, paa hvilke Mindretallet ikke har ment at kunne følge Ordføreren eller Flertallet, og jeg skal sige lidt om hvert af disse tre Omraader. Det første og vigtigste er det Spørgsmaal, om vi ved denne nye Styrelsesform for Statsbanerne skal gaa over til at indføre en ny Melleminstans, et nyt Led, ved at oprette Distriktskontorer med en Chef for hvert, efter Lovforslaget „indtil“ tre, efter Flertallets Ændringsforslag „mindst“ tre. Vi har fra Mindretallets Side været ængstelige for, at man, ved at gaa til at oprette disse nye Kontorer med et ret betydeligt Personale, paa ingen Maade vilde naa det, som der tilsigtes baade af Statsbaneudvalget af 1911, af Ministeriet og ogsaa af Flertallet, nemlig at simplificere hele Forretningsgangen. Mindretallet kan ikke erkende, at Vejen til at simplificere, Vejen til at gøre Indberetningernes Antal færre — for ogsaa at nævne et af de Udtryk, der er brugt i Flertallets Betænkning — skulde være den, at man lavede en Instans til, at man fik et Kontor mere. Vi tror tværtimod, at dette, at man laver et nyt Kontor, at man opretter disse mindst tre Distriktskontorer med hver sin Chef og, som det hedder, det nødvendige baade tekniske og kontormæssigt uddannede Personale, vil medføre, at saavel Chefen som det Kontorpersonale, der kommer til at sidde paa disse Kontorer, kommer til at føle sig, jeg vil ikke sige fristede til, for det er ikke noget daarligt, men som havende den Opgave at manifestere, at de